Kuolemaakin pahempi Orjatar astui huoneeseen. Kylmä marmorilattia tuntui hänen paljailla jalkapohjillaan. Silti Abahin satamassa vallitsi ainainen kuumuus, ja ympäri vuoden aurinko porotti paahtaen ihmisten nahkaa. Sen vuoksi olivat kaupungin asukkaat keksineet rakentaa kaupunkinsa täyteen huippuluokan kylpylöitä. Altaiden vesi tuotiin joko merestä, taikka sitten sisämaan lähteiltä. Kaivovettä kun ei sopinut kylpemiseen tuhlata. Kylpylät sijaitsivat usein muuta kaupunkia korkeammalla huvila-alueella, mutta kaikilla oli kautta aikain ollut niille pääsy. Kaupungin asukkaat löysivät nopeasti omaa statustaan vastaavan kylpytalon, ja siellä sitten rentoutuivat kovan työn jälkeen ja seurustelivat keskenään elämästään jutustellen. Vaan nyt kylpylöissä kävivät ainoastaan tietyt oliot. Ja näitä jotkut eivät edes ihmisiksi kutsuneet. Huoneessa oli suuri sohva. Sohva oli päällystetty purppuralla sametilla ja täytetty untuvilla. Se oli pitkä ja täytti koko huoneen seinän. Sillä istui viisi miestä. Kaikki pelaajia. Keskellä istui lordi itse. Hän oli satumaisen rikas, mutta satumaisen iljettävä. Sen tajusi kuka tahansa huolimatta minkälaisesta aivopestusta tahansa, paitsi hän itse tietysti. Lordi oli niin ahavoitunut, että hänen silmäluomensa näyttivät olevan ihran umpeen muuraamia. Hänen satumainen vatsansa peitti alleen jalat polviin asti ja sai vanhan ja venyneen silkkitakinkin napit melkein ratkeamaan. Vatsa teki vaatteiden vaihtamisesta työlästä, joten miksipä vaihtaa vaatteita ollenkaan. Siksi lordista lähti sanoinkuvaamaton hien ja ihran sekainen löyhä, mutta itse hän ei sitä haistanut. Lordin kummallakin puolella istui kaksi miestä. Kaikki kylki kyljessä kiinni toisissaan, mutta silti niin täydellisessä järjestyksessä. He olivat pukeutuneet silkkisiin väljiin pukuihin oltuaan ahdettuna panssareihinsa niin pitkään. Kaikki varmastikkin tunsivat toisensa, ja nyt oli heidän aika rentoutua. Toki lordin koko elämäkin oli yhtä rentoutumista. Sohvan vasemmalla puolella seisoi laiha haltia. Hän oli pukeutunut maahan asti ulottuvaan koruttomaan mustaan kaapuun, mutta huppua hän ei hiostavan ilman vuoksi käyttänyt. Suippokorvineen ja näivettyneine kasvoineen hän näytti kuin hautakääreeseen kiedotulta luurangolta. Hän oli lordin hovimaagi, ja yhtä koppava ja ylimielinen kuin lordi itse. Huonessa oli neljä ovea. Jokaisen vierellä ilmeettömänä tanakasti seisoen kaksi lihaksikasta keihäsmiestä. Kaikki eunukkeja. Kasvot pyöreät kuin pikkupojalla, mutta rinta lihasten uurtama. Keihäät oli kullattu ja koristeltu jalokivupotuksin, ja jopa orjasotureilla oli silkkinen turbaani, joka oli koristeltu riikinkukonsulilla. Huoneen mosaiikeilla koristellun marmorilattian keskellä oli lautanen. Platinaa luonnollisestikkin. Se oli täynnä herkkuja. Mansikoilla koristeltuja muffinseja. Suklaalla kuorrutettuja donitseja. Aprikoosihillolla täytettyjä pasteijoita. Sekä kaikkea muutakin mitä makeannälkäinen mieli kuvittelee kun mainitsee sanan ”leivos”. Orjatar asteli vaistomaisesti lautasen eteen. Hän ei luonut siihen kuin ohimenevän katseen. Muu olisi ollut vakava sääntörikkomus. Sen sijaan orjatar katseli lordia, mutta ei tietenkään silmiin. Sekin oli vastoin sääntöjä. Katse piti kohdistaa lordin rintaan. Sinne missä rintalihakset yleensä sijaitsevat. Tai varpaisiin, se oli vielä parempi. Mutta kukaan ei kestänyt katsella noita lohkeilleita kynsiä, tuota näivettynyttä ja pesemätöntä ihoa, noita groteskeja hoitamattomia liikavarpaita. Orjatar seisoi suorassa ryhdissä. Vaistomaisesti. Oikea käsi rentona kylkeä vasten. Vasen käsi taivutettuna selän taakse pitäen kiinni oikeasta. Niska ja olkapäät täydellisessä neljäsosakulmassa suhteessa toisiinsa. ”Miten tämä voi palvella?”, sanoi orjatar hiljaa mutta selkeästi. Taitolaji sekin. Lordi oli ahavoitunut mies. Normaali mies olisi jo kauan sitten kupsahtanut sydämmen pettämiseen, mutta tuo ei ollut normaali mies. Maagi hänet elossa piti, tai sitten joku muu luonnottomuus. Mutta sellaista ei tietenkään saanut ajatella. Silti tuo olento puhui täydellisen selkäesti ja nopeastikin. ”Olet palvellut minua uskollisesti jo pitkän aikaa”, aloitti hän miettien tarkasti seuraavaa sanaa. ”Nyt olet ansainnut palkkiosi. Orjatar ansaitsee aina palkkionsa...” Lordin lopettaessa yksi hänen ystävistään hymähti hyvin hiljaisesti. Muuten huone oli täydellisen hiljainen. Orjatyttö katsahti

herkkuja täynnä olevaa vatia. Orjatar tiesi suunnilleen mitä nyt tapahtuisi. Mutta entä sen jälkeen? Elämä oli joskus varsin yksitoikkoista ja yksinkertaista. Kaippa joku pitäisi sitäkin siunauksena. Tietysti kaiken muun ohella. Kymmenen vanhana oli joku heistä tehnyt jonkin palveluksen orjatytön isälle. Ehkäpä surmannut hänen pientä maatilaansa uhanneen hirviön. Ken tietää. Ehkäpä hän oli itse ensin houkutellut hirviön paikalle. Tai ehkäpä hän oli itse hirviö. Todennäköisesti he kaikki olivat suurimmalta osaltaan hirviöitä. Joka tapauksessa ei isällä ollut varaa maksaa. No mitäs siinä sitten muutakaan? Pelaaja saa aina palkkionsa. Vaikkei sitä ansiatsekaan, mutta näin se vaan on. Jos tehtävän antaja ei sitä anna, tulee pelaajan hankkia palkkionsa tehtävän aikana löydetystä ryöstösaaliista. Jos ei ole ryöstösaalista, tulee palkkion suhteen improvisoida. Niin, saalistahan se tehtävän antajakin vain loppujen lopuksi on. Mitäs siinä sitten muutakaan. Sotaa käyvässä maassa oli varmasti jonkinlainen etu, jos tyttäriä olikin yksi vähemmän. Luonnollisestikkaan kyyneliltä ei vältytty. Kuitenkin isän sanat Abahin sataman kullatuista palatseista ja satumaisen makeista herkuista houkuttivat. Se oli harvojen onni sekin, ja tätä nykyä entistäkin harvempi. Ja se ajatus niin lämpimästä paikasta, että talvellakin viileä kylpy saa mielen ja ruumiin rentoutumaan. Niin, kyllähän kylpyjä on nähty ja koettu, mutta lähinnä oli orjatytön velvollisuus vain varmistaa kylpyveden lämpötila tai riittävyys. Jos kylpyyn piti mennä, ei tarkoituksena ollut enää seurustelu tai rentoutuminen. Tarkoitus oli mielihyvän hakeminen. Mielihyvästä ei kukaan maininnut koskaan mitään. Kuitenkin Abahin sataman kaupungissa siitä puhuttiin jatkuvasti. Se oli orjatytön ainoaa valuuttaa, ja sitä kaikki nuo pelaajat halusivat. Mutta mielihyvää ei tuonut nöyryytettynä alastomana seisoskelu orjatorilla. Kuin lasinen purkki hedelmää odottamassa jotakuta, joka söisi se makean sisällön viimeistä pisaraa myöten. Ironisesti oli se viimeinen hetki, jolloin orjatytöllä oli mahdollisuus kokea tuota mielihyvää. Sen jälkeen joku välskäri oli ottanut vetsen ja leikannut jotakin sieltä alhaalta. Sen jälkeen ei mielihyvää koettaisi milloinkaan. Olihan elämässä tietysti niitä hyviäkin puolia. Harva se ihminen uneksii asumisesta kultaisessa palatsissa. Kenenkään haave ei näytä ikinä toteutuvan. Vain muutama ihminen voi ikinä syödä oliiviössä uitetuilla pähkinöillä täytettyä fasaania. Useammat nääs söivät sitä silloin, kun isäntä oli jo kylläisenä lyllertänyt pois ruokapöydältä. Orjatar muisti yhä milloin oli ensimmäisen kerran maistanut lihaa. Joku pelaaja oli nimittäin vahingossa pudottanut yhden rasvaisen lihapullan pöydältä. Lordi jatkoi: "Syö." Ääni oli täynnä varmuutta ja sävyltään musertavan käskevä. Se oli ainut sana jonka hän suustaan päästi. Hän liittyi pian toveriensa seuraan tuijottamaan tapahtumaa ilmeettömänä. Orjatar laskeutui polvilleen platinaisen herkkuvadin äärelle. Kylmä marmori tuntui ikävältä ihoa vasten. Jalkapohjat olivat jo tunnottomia. Mitäpä sitä nyt lämmittämään lattiaa, jos olet muutenkin tunnoton. Orjatar nosti varovaisesti yhden korvapuustin ja puraisi siitä palasen. Maku oli satumaisen herkullinen ja tuntui hetkeksi täyttävän tytön kaikki ruumiilliset tarpeet. Vaivoin hän kuitenkin hillitsi itsensä ja otti toisen palasen vasta kun oli kunnolla pureskellut ja nielaissut edellisen. Muu olisi ollut röyhkeää. "Riisu", käski lordi rauhallisesti. Niin tietysti. Orjatar elää aina herransa mieliksi. Ja herra on yleensä "herra". Silloin tytöstä on eniten iloa kun hänestä saa nauttia mahdollisimman monilla aisteilla. Todennäköisesti näköaistin lisäksi tulisi pian mukaan myös muitakin aisteja. Orjatar heilautti nopeasti koruttoman valkoisen mekkonsa yltään. Sekin oli pellavaa. Varsin hienoa sellaista. Ja ulkopuolella ihmiset pukeutuvat niukkuuttaan jopa nahkoihin. "Riisuuko tämä myös huivin?" Lordi ei vastannut, eikä hänen ilmeettömillä kasvoillaan edes käväissyt minkäänlaista vastaukseksi tulkittavaa ilmettä. Orjatar ei tehnyt mitään. Hän totteli niitä käskyjä, jotka oli korvillaan kuullut. Tummien pitkien hiusten alle sidottu huivi ei voinut olla vaate, koska se ei peittänyt mitään. Läpikuultava kangas paljasti huulet. Orjatyttö siirsi pellavaisen mekkonsa jalallaan sivummalle. Sitä olisi tietysti voinut

käyttää polvien alla suojana lattian kylmyyttä vastaan, mutta se saattaisi olla röyhkeää. Tyttö kääntyi nopeasti lordiaan kohti. Alastomuus miehen edessä ei hävettänyt. Siihen tottui. Tai turtui. Kenenkään huoneessa olevan ilme ei värähtänytkään. Vai katsoiko haltia sittenkin tytön rintaa? Mistä sen tietää? Maagikot kun ovat yleensä aika siveitä, vaikka tuokin voisi halutessaan käyttää palatsin tyttöjen palveluksia milloin ikinä teki mieli. Eunukit eivät myöskään olleet menettäneet kiinnostustaan naisiin, mutta kyvyn he olivat. Joskus talossa oli myös poikia, joita lordi käytti mielihyvän tuottamiseen. He saattoivat kyllä joskus kiinnostua alastomasta vartalosta ja lordin iloksi tyydyttää himojaan muun hovin läsnäollessa. Tytön tehtäväksi jäi sitten siivota sotku. Orjatar kääntyi takaisin lautasta kohti. Hän ei laskeutunut elegantisti polvilleen vaan ensiksi kumartui. Näin hän siirsi paljaan takamuksensa mahdollisimman lähelle lordin himokkaita silmiä. Sitten vasta hän laskeutui polvilleen ja alkoi syödä. Ensimmäisenä orjatar söi loppuun aloittamansa korvapuustin. Huvilassa pöydät katettiin aina äärimmilleen riippumatta ruokailijoiden määrästä. Pelaajat olivat liikkuvaista väkeä. Kuka tahansa saattoi tuppautua ovesta sisään kutsumatta, ja lordille oli sangen sopimatonta jättää tulija ruokkimatta. Sehän kertoisi jo kitsaudesta tai ties vaikka köyhyydestä. Käsky oli yleensä ankara. Ylijäänyt ruoka tuli hävittää. Oli sopimatonta käyttää ruokaa uudelleen kattauksen jälkeen. Yleensä ruoka kaadettiin mereen kalojen muonaksi, sillä meri sattui olemaan siinä lähellä. Silti matkalla saattoi suuhun päätyä suupala tai kaksikin. Maku ei ollut siis tuntematon, mutta uusi oli rauhassa syömisen kokemus. Mutta eihän orjatyttö voinut rauhassa syödä. Piti olla aina kuulijaana odottamassa lordin seuraavaa käskyä. Harvoinhan se sieltä tuli, mutta mitä seuraisi huolimattomuudesta oli paras jättää arvailujen varaan. Orjaksi tultuaan tuli opetella nopeasti säännöt. Sääntöjä ei saanut rikkoa. Siitä seuraisi rangaistus. Rangaistus oli yleensä se, mikä lordia sattui juuri sillä hetkellä miellyttää. Se saattoi olla vaikka jalkapohjien piiskaaminen verille. Tai käsky vetää vaikka oman veljen sisälmyksen ulos. Mutta vastoin yleistä ennakkoluuloa, ei rangaistuksia useinkaan tarvittu. Kaikki noudattivat kuuliaisesti sääntöjä. Kukaan ei oikein tiennyt miksi tarkalleen, mutta parempi mennä joukon mukana. Orjatar siirtyi mansikkakuorrutteiseen muffiniin. Hetkeksi hän nosti katsettaan ja näki laihan haltiamaagikon seisovan edessään. Hänen hinelillä kasvoillaan komeili kaksi ammolleen avattua silmää, jotka keskittyneesti tarkastelivat orjatytön jokaista liikettä. Erityisesti rintojen hento pompahtelu jokaisen liikkeen myötä sai huomiota, mutta niin sai myös jokainen suuhun pistetty leivos. Tietysti jossain siellä takana viisi silmäparia näkymättömästi seurasi takapuolen hiljaista keinuntaa. Lordin ja hänen vieraiden iloksi orjatar puristeli pakaroitaan yhteen aina kumartuessaan. "Syö nopeammin", kuului lordin seuraava komento. Siinä oli havaittavissa jo tietynlaista kärsimättömyyttä. Miksipä lordi olisi antanut palkinnon orjatytölleen, ellei saisi siitäkin jonkinlaista mielihyvää. Tai sitten orjatar kuvitteli kaiken. Tyttö otti käteensä nyt donitsin. Hän ahtoi sen nopeasti suuhunsa ja nieli sen pureskelematta kunnolla. Silti hän yritti nauttia jokaisesta makeasta suupalasta, sillä ei tiennyt tulisiko samanlaista mahdollisuutta enää koskaan. Seuraavaksi oli vuorossa taas yksi muffini. Tällä kertaa täytetty kermalla ja koristeltu suklaalla. Alkoi jo hieman janottaa. "Syö nopeammin!", kuului jälleen lordin hiljaisuuden terävästi rikkova ääni. Standardi pelaaja voi yleensä puhua vain kahdella tavalla. Hän voi keskustella normaalilla äänellä, joka on täysin väritön mutta selkeän asiallinen. Sitten hän voi myös huutaa. Tätä tapahtuu yleensä tappelussa, joten huudosta voi tulkita lähinnä vihaa ja raivoa. Siksi lordi kuulostaa yleensä vihaiselta käskyjä antaessaan. Vaikkei hän välttämättä ollut. Orjatar ahtoi leivoksia suuhunsa. Makeuden väriloisto pyöri hänen mielessään. Kyllähän tyttö olisi tästä nauttinut, mutta ruuan ahtaaminen kävi hieman tukalaksi. Platinainen vati oli kuitenkin ääriään myöten täynnä herkkuja. Tytöllä kävi mielessä tulisiko hänen kenties syödä ne

kaikki? Ajatus hieman häiritsi häntä, joten orjatar keskittyi väkisin hyvistä makuelämyksistä nauttimiseen. Se ei auttanut. Sitten se tuli. Kyseessä oli pasteija joka oli täytetty persikkamarmeladilla. Se oli päällystetty jonkinlaisessa siirapissa uitetuilla pähkinöillä. Ken tietää mitä lajiketta. Varmaan jotain kallista. Todellinen herkku ja pari ensimmäistä haukkua palauttivat tytön mieleen hetkeksi tämän ainutlaatuisen mahdollisuuden ihanuuden. Jääkylmä marmeladi jopa hieman helpotti janoa. Varmasti jokainen näistä leivoksista oli hänen toveriensa leipoma, mutta sellaista ei ollut aikaa miettiä. Pelaajalordin huvilassa oli aina töitä. Nukkumaan mentiin kun ei jaksanut enää tehdä töitä. Herättiin kun herätettiin. Kun ei tehty töitä, joku muu teki ne puolesta. Kipeänä ei tarvinnut tehdä töitä. Mutta harvoimpa täällä oltiin kipeänä, kun lordin hovimaagi kaatoi kurkusta jotakin karsealta maistuvaa juomaa, joka kyllä auttoi kummasti jaksamaan. Kuukautinen vaivakin katosi ensimmäisenä vuotena. Jos päätti olla tekemättä töitä, sai nopeasti niskoilleen muiden palvelijoiden vihat. Ystävystymään ei hirveästi ehtinyt. Töitä piti tehdä taukoamatta ja töiden lomassa ehti syödä. Jutella ei saanut, sillä se olisi voinut häiritä lordin tai hänen maagikkonsa mielenrauhaa. Joskus piti kuitenkin lordin mieliksi soittaa rauhoittavaa musiikkia vaikkapa lyyralla. Alasti tietenkin. Ystävystyminen muiden tyttöjen kanssa olisi voinut myös osoittautua kiusalliseksi. Lordi saattoi määrätä kaksi tyttöä tanssimaan yhdessä, ja tanssin sitten kehittymään jonkinlaiseksi mielihyvän näytelmäksi. Tämän jälkeen olo oli yleensä paha ja likainen. Oikeastaan ainoa kerta kun orjatar oli jutellut omien tovereidensa kanssa kunnolla oli, kun hänelle jaettiin vinkkejä miten mielihyvää pitää lordille antaa. Miten esimerkiksi selvitä siitä vatsasta. Temppu oli kastella koko alaruumis liukkaalla öljyllä ja muistaa hengitys. Hyvällä tuurilla se onnistui. Huonolla taas lordi menetti kiinnostuksensa ja sai mielihyvänsä jollakin muulla keinolla. Orjatar jatkoi pähkinöillä maustetun marmeladileivoksen syömistä. Jäljellä oli enää pari isoa haukkua, mutta maku alkoi tuntua jo ahdistavalta. Se täytti suun, mutta vatsakin tuntui jo täydeltä. Ehkäpä lordi olisi jaksanut syödä enemmän. Nälkää ei orjatyttö koskaan tuntenut toisin kuin perheensä varmaan joskus, mutta lordin vatsalla oli enemmän kokemusta syöpöttelystä. Orjatar tunki lopun leivoksen suuhunsa ja nielaisi. Hän tunsi möykyn valuvan kohti vatsaansa ja keskeytti syömisen hetkeksi. Vesi olisi auttanut, mutta nyt ei auttanut muu kuin irvistää kivusta. Hän melkein odotti lordin moittivan häntä, mutta pelaajat harvoin turhia juttelevat. Orjatar käsitti nyt miksi hänelle oli annettu tämä palkkio. Se olikin vain yksi lordin keksimistä rangaistuksista. Tyttö ei keksinyt mitä oli tehnyt väärin, todennäköisesti se oli jotain pahaa. Hän jatkoi leivosten syömistä. Makean maun nautinnosta ei ollut jäljellä mitään. Enää oli pelkkä tuska ja kipu. Mukaan liittyivät pian myös pelko ja ahdistus tulevasta. Poistaakseen huomionsa vatsan ratkeamisesta, katseli tyttö lautasen metallisia kohokuvia. Ne näyttivät kuvaavan suurta taistelua, jossa haarniskoidut ritarit taistelevat sekalaista armeijaa vastaan. Tuo armeija varmaan kuvasi pelaajia, sillä he harvoin käyttävät taistelussa standardisoitua panssarityyliä. Ritarit taas olivat hyvin järjestäytyneitä, mutta heitä oli aivan liian vähän. Jokainen kohokuva oli taas uusi taistelu. Yhdessä oli mukana jonkin valtava hirviö pelaajien puolella. Jokainen taistelu päättyi ritarien tuskalliseen ja väistämättömään tappioon. Ja sitten orjatar oksensi. Kaiken sen minkä oli syönyt hän oksensi. Hänen suuhunsa ilmestyi kitkerä maku, mutta huoneeseen taas levisi kitkerä haju, ja jopa koko toimitusta kiinnostuneena tarkkaillut maagi nyrpisti nenäänsä. Pelaajat eivät tietenkään haistaneet mitään. Orjatyttö katsoi jälleen vatia. Platinaiset kohokuvat olivat peittyneet leivoksien ja vatsahappojen sekoitukseen. Oksennuksessa oli yhä leivosten paloja. Jäljellä oli ehkä kaksi kolmannesta leivoksista, mutta nyt ne olivat syömäkelvottomia. Mitähän leivokset leiponeet tytöt tästä ajattelisivat? Mutta varmastikkin tärkein kysymys oli, mitä lordi tästä ajattelisi? "Nouse seisomaan", hän käski kylmästi. Orjatyttö seisoi jälleen suorassa valmiina ottamaan vastaan

käskyjä. Käsien asentoa ei saanut muuttaa ennen käskyn vastaanottamista. Ei vaikka oksennusta tippuisi huulilta paljaille rinnoille. Maagi tarrasti tyttöä hellästi oikeasta pakarasta. Orjatar ei vastustellut. "Liha on hieman väljähtynyttä lordini", hän ilmoitti tunteettomasti karhealla äänellään. "Juuri kuten ennustinkin." Lordi ja hänen vierellään istuvat pelaajat katsoivat eteenpäin ilmeettöminä. Epäilemättä he olivat nyt saaneet mielihyvänsä, ja nyt vuorossa olisi sotkun siivoaminen. Ehkäpä joskus tulevaisuudessa orjatar tuntisi tuskaa miettiessään kaikkia noita mereen heitettyjä leivoksia. Nyt siivoaminen tuntuisi kuitenkin helpottavalta pitkästä aikaa. "Olkoon niin", aloitti lordi. "Tästä yksilöstä on siis tullut hyödytön." Ihraisella kädellään hän viittoi yhtä ovea vartioivista eunukeista tulemaan eteensä. Orjattaren sydän alkoi hakata. Tähänkö tämä nyt loppuu? Ja äkkiä kaikki valkeni hänelle. Hän ei ollut tehnyt mitään rangaistavaa. Hänet oli vain käytetty loppuun. Ajantaju huvilassa voi kadota. Abahin satamassa ei ole vuodenaikoja sanan varsinaisessa merkityksessä. Joskus vain sataa vähän enemmän. Siksi ajasta riippumatta orjan jokainen päivä on enemmän tai vähemmän samankaltainen. Orjatar oli pitkään jo päätellyt, että sama päti myös lordeihin. He makoilivat huviloissaan, mutta heille se oli yhtä juhlaa. Orjille taas työntäyteistä tuskaa. Joka tapauksessa saattoi kulua vuosia huomaamattomasti, ja ikääntymisen huomasi vastan ruumiiseen tulleista merkeistä. Orjatar vajosi mielessään synkkyyteen. Hän alkoi hikoilla vaikka lattia hohkasi hänen raajoihin yhä kylmyyttään. Jalat ja kädet nousivat kananlihalle. Paniikki lävisti ruumiin. Hengitys tiheni ja sydän hakkasi entistä lujempaa. Selässä oli pari luomea lisää. Rinnat eivät olleet enää niin täyteläisiä ja eivät istuneet enää niin hyvin ilman rintaliivejä. Ja mitä se maagikin sanoi? Kyyneleet nousivat silmiin, mutta niitä ei saanut pyyhkiä. Ehkäpä viime hetken uskollisuudenosoitus pelastaisi hänet. Lordi nyökäytti päätään hieman, ja hänen useat leukansa pullistuivat. Eunukki kokeili sormella onko hänen keihäänsä tarpeeksi terävä. Siinä oli terävä kärki, jonka voisi pistää mihin tahansa tärkeään elimeen. Paitsi päähän. Kuitenkin keihään etupuolella oli pitkä kullattu terä. Sillä voisi helposti katkaista niskan. Lordi katseli ympärilleen. "Haluaako kukaan tuota? Eikö? No viekää pois sitten. Mutta älkää vahingoittako sitä liikaa. Minulla saattaa olla vielä käyttöä sille illalla kun se on vielä lämmin." Sanat eivät oikeastaan enää tuntuneet miltään. Orjattarella ei ollut enää pitkään ollut omaa elämää. Ei perhettä. Ei edes nimeä. Hän kuului toiselle. Samoin hänen kehonsa. Oliko häntä siis edes olemassa? Joskus jopa hänen ajatuksensa olivat kuuluneet toiselle, mutta se onkin jo toinen ohimenevä hetki niin kaukana menneisyydessä. Silloin kun horisontissa näkyi loppumattomia horsmaniittyjä eikä palavista kylistä nousevia savupatsaita. Ainakin hän tunsi yhä elävänsä, mutta hänet oli suljettu ikuisiksi ajoiksi kultaiseen häkkiin. Mutta se ikuisuus loppuisi nyt. Olisiko auringon takana toinen maailma, jossa sorrettu saisikin elää rauhassa. Ajatus siitä että nämä julmat oliot vapauttaisivat tuon tytön kärsimyksistään ja päästäisivät hänet elämään rauhassa rajan taa kuulosti melkein uskomattomalta. Uskolle, toivolle ja rakkaudelle ei ollut sijaa kun eli pelaajan orjana. Kaikki uskomukset tulivat ajalta ennen orjuutta. Orjaksi synnyttiin harvoin. Jokaisella oli siis hieman erilainen käsitys maailmasta. Osa vaipui toivottomuuteen ja alkoi syvällä sisimmässäänkin rakastaa tuota lordia. Hänhän piti hallussaan avaimen kaikenlaiseen hyvinvointiin, joka heille suotiin. Mielihyvään. Valuuttaa se oli. Sillä saattoi saada palveluksia, mutta se myös kahlitsi heidät tähän häkkiin. "Lordini", haltiamaagi aloitti käheästi. "Maagien kilta maksaa hyvin suurista sieluista. Tällä yksilöllä sattuu olemaan poikkeuksellisen suuri sielu. Minulla taas sattuu olemaan juuri sopivan kokoinen sielukivi." Lordi nyökkäsi. Toiveajattelua. Maailmassa oli kuolemaakin pahempia asioita. "Monta kertaa kun puhun pelaajista jonkin oppineen tai tietävän maagin kanssa, alamme pian väittelemään yhdestä asiasa: Ovatko kaikki pelaajat pahoja? Itsehän yritän elää minulle asetettujen periaatteiden mukaan, ja näin

tehdessäni voin ylpeästi yhä todeta olevani pelaaja. Sillä nämä moraalit ja periaatteet luotiin, jotta pelaajilla olisi mahdollisuus päästä eroon sangen kurjista tavoistaan. Kuitenkin lähes kaikki pelaajista ovat sangen hirveää porukkaa, ja me ritarilliset olemme vähemmistö. Miksi asia sitten on näin? Moni teistä tietää alkuperämme ja tiedostatte myös omanne. Teitä varmasti mietityttää, että jos pelaajat ovat mitä ovatkaan, niin eikö oma maailmamme ole sangen kurjassa tilassa heidän jäljiltään. No totuus on, että kun elämme kahdessa maailmassa, on niillä erilaiset tarkoitukset. Ne jotka todella elävät, tekevät sen omassa maailmassamme. Ne jotka eivät syystä tai toisesta halua, tai ovat siihen kykenemättömiä maailmassamme, siirretään tänne. Siispä maailmanne on oikeastaan eräänlainen kaatopaikka. Sinne heivaamme ne, jotka ovat jollakin tavoin kyvyttömiä sopeutumaan omaan yhteiskuntaamme. Ei siis ole mikään ihme, ettei heille kelpaa edes pelastus, kun sitä heille pyytettömästi tarjoaa. Eihän heillä ole edes elämää jota pelastaa. Ei ainakaan niin kauan kun he ovat täällä." -Vestige Lohikäärmeensukuinen, pelaajaritari